

Edukacja IPN

<https://edukacja.ipn.gov.pl/edu/wystawy/biografie-elementarne/191916,Eugeniusz-Bodo.html>

29.04.2024, 09:14

Eugeniusz Bodo

Wystawa przygotowana przez Referat Edukacji Narodowej Delegatury IPN w Kielcach, prezentuje sylwetkę wybitnego aktora międzywojennej Polski. Eugeniusz Bodo był ikoną kina i estrady, a zarazem ofiarą sowieckiego terroru. Choć przez wiele lat po wojnie jego tragiczne losy pozostawały nieznane, liczne kreacje filmowe, teatralne i rewiowe pozwoliły mu przetrwać w pamięci zbiorowej. Przygotowana wystawa przywołuje ludzi i czasy, w których Bodo był jedną z najjaśniejszych gwiazd polskiego kina i teatru w 80. rocznicę jego śmierci, która przypada w październiku 2023 r.

Autor wystawy: Ilona Religa-Gola

Współpraca: Mirela Tomczyk, dr Michał Zawisza

Recenzja: Michał Rybak

Koncepcja graficzna serii: Paulina Żak

Skład: Janusz Furmańczyk

W wystawie wykorzystano zdjęcia autorstwa: Urszuli Rowińskiej i Mireli Tomczyk oraz materiały pochodzące ze zbiorów: Vyacheslava Borisovicha BUKHAEVA, Stanisława Janickiego, Piotra Kaczora, Anny Mieszkowskiej, Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej, Biblioteki Jagiellońskiej, Biblioteki Narodowej, Biblioteki Publicznej m.st. Warszawy – Biblioteki Głównej Województwa Mazowieckiego, domeny publicznej, Filmoteki Narodowej – Instytutu Audiowizualnego, Instytutu Polskiego w Sankt Petersburgu, Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN, Muzeum Kinematografii w Łodzi, Muzeum Warszawy, Narodowego Archiwum Cyfrowego oraz publikacji L. Sempolińskiego, Wielcy artyści małych scen, Warszawa 1977.

Eugeniusz Bodo

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

1 E BIOGRAFIE
WYSTAWY
ELEMENTARNE

STARE
KINO

Panele wystawy

Eugeniusz Bodo

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

1 E BIOGRAFIE
WYSTAWY
ELEMENTARNE

STARE
KINO

„Za winy niepopołnione”

Eugeniusz Bodo to pseudonim sceniczny Bohdana Eugènea Junoda, polskiego artysty ze szwajcarskim obywatelstwem, które miało stać się przepustką do międzynarodowej kariery, a uczyniło z niego „szpiega”. Był ikoną międzywojennego kina i estrady, a zarazem ofiarą sowieckiego terroru. Choć przez wiele lat po wojnie jego tragiczne losy pozostawały nieznane, liczne kreacje filmowe i kabaretowe pozwoliły mu przetrwać w pamięci zbiorowej przywołując ludzi i czasy, w których Bodo był jedną z najjaśniejszych gwiazd polskiego kina i estrady.

← Fotografia portretowa Eugeniusza Bodo. Zdaniem niektórych pseudonim Bodo został zaczerpnięty od pierwszych liter imion: Bohdan i Dorota. Tym zdrobieniem nazywano Bohdana już w dzieciństwie. Pewnym jest, że w 1910 r. wystąpił jako kowboj Bodo w kinoteatrze ojca, o czym wspomina Ludwik Starski.

▣ [Narodowe Archiwum Cyfrowe](#)

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Początki

Bohdan Eugène Junod urodził się 28 grudnia 1899 r. w Genewie, jako jedyne dziecko Szwajcara Teodora Junoda i Polki Jadwigi Anny Doroty Dylewskiej. Po zakończeniu *tournee* z kinem objazdowym w Rosji, w 1903 r. rodzina zamieszkała w Łodzi, gdzie Junod został współwłaścicielem pierwszego w mieście kinoteatru. Bohdan od dziecka marzył o scenie, jednak oczekiwania rodziców były inne. Matka miała nadzieję, że syn zostanie lekarzem. Mając siedemnaście lat, wyjechał do Poznania.

↑ Bohdan jako mały chłopiec.
📖 „Kino” 1930, nr 41.
Biblioteka Publiczna
m.st. Warszawy – Biblioteka
Główna Województwa
Mazowieckiego

↑ Jadwiga Anna Dorota Dylewska (z lewej) z siostrą
Wiktoria Rozalią Szpak.
📖 Zbiory Stanisława Janickiego

Za kulisami kabaretów od dziecka przyglądał się popisom różnych tancerzy, piosenkarzy, a nawet cyrkowców. Od każdego coś przejął. Był więc doskonałym tancerzem i świetnym piosenkarzem, bardzo muzykalnym, choć głosu nie miał nadzwyczajnego. Ponieważ miał duże zdolności aktorskie przy dobrych warunkach zewnętrznych, doszedł do wielkich sukcesów w teatrze, a później i w filmie.

Ludwik Sempolliński, *Wielcy artyści małych scen*,
Warszawa 1977.

← Teatr Urania założyli w 1907 r. Teodor Junod i Edward Vortheil. Dziesięcioletni Genia wystąpił w nim po raz pierwszy przed publicznością. Teatr Urania w Łodzi, „Świat”, 1909, R. 4, nr 11.
📖 Biblioteka Publiczna
m.st. Warszawy – Biblioteka
Główna Województwa
Mazowieckiego

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Debiut sceniczny

↑ Pamiątkowa tablica na budynku przy ul. Senatorskiej 29 w Warszawie, poświęcona działającemu w tym miejscu w latach 1919–1931 Qui Pro Quo.
📷 Fot. Mirela Tomczyk

← Eugeniusz Bodo z okresu występów w warszawskim parku Dolina Szwajcarska.
📷 L. Sempoliński, *Wielcy artyści małych scen*, Warszawa 1977.

Działalność estradową rozpoczął Bodo w młodym wieku. Występował na scenach Poznania, Łodzi i Lublina. Mając dziewiętnoście lat, zamieszkał w Warszawie. Debiutował w Dolinie Szwajcarskiej. Występem w rewii *Serce i bufet* w 1921 r. rozpoczął przygodę z teatrem Qui Pro Quo. Często występował w duecie z Zulą Pogorzelską. Kilkuletnia współpraca z Qui Pro Quo pozwoliła młodemu artyście rozwinąć zdolności sceniczne i stała się dla niego przepustką do kariery.

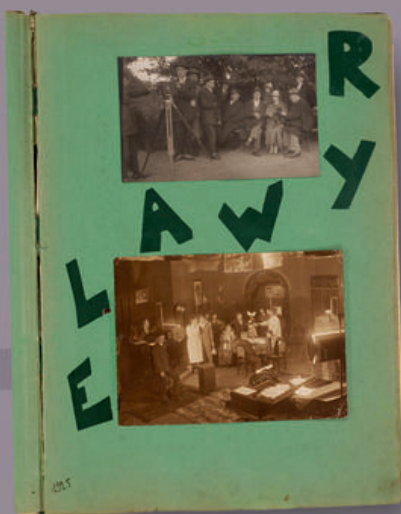
↑ Nuty do utworu *Titine: fox-trot-shimmy* z rewii *Piecz z nagocią*, w wykonaniu Bodo, 1924 r.
📷 Biblioteka Narodowa

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Na srebrnym ekranie

W filmie Bodo zadebiutował w 1925 r., w komedii *Rywale*. Pomimo sukcesu produkcji, kontynuował występy na scenie. Dołączył m.in. do zespołu artystycznego „Perskiego Oka”. Nie zrezygnował również z filmu. W drugiej połowie lat dwudziestych wystąpił w sześciu produkcjach, w tym w kryminale *Czerwony błazen* (1926), w którym zagrał rolę drugoplanową. Przed kamerą zadebiutowała wówczas Nora Ney, z którą aktor wystąpił w innych filmach.

↑ Plan filmowy *Rywali* w reżyserii Henryka Szaro. Na dolnym zdjęciu (trzeci po lewej) Bodo, którego obejmuje operator Seweryn Steinwurz. Karta z albumu Feliksa Matuszelańskiego, dotyczącego przedwojennej działalności stołecznej wytwórni filmowej Leo-Film, nr inw. MPOLIN-A14 z kolekcji Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN.

← Fotos do filmu *Czerwony błazen* nagrywanego w teatrze Qui Pro Quo. Eugeniusz Bodo i Nora Ney w jednej ze scen z filmu, 1926 r. Narodowe Archiwum Cyfrowe

↑ Scena tańca hawajskiego ze skescu *Mary Lou* w wykonaniu (od lewej): Tadeusza Olszy, Lody Halamy i Eugeniusza Bodo w teatrze Morskie Oko, 1928 r. Narodowe Archiwum Cyfrowe

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Vis comica

Występy Bodo w rewiach, kabaretach i na srebrnym ekranie odsłaniały kolejne talenty artysty. Doskonale radził sobie w tańcu, śpiewie i parodii. Lubił i potrafił żartować, rozśmieszając publiczność do łez. Był profesjonalny, zawsze przygotowany, ceniony przez widownię i szanowany przez kolegów z branży. Trudnym przeżyciem dla artysty było nieumyślne spowodowanie przez niego wypadku samochodowego w nocy z 25 na 26 maja 1929 r., w wyniku którego zginął jego przyjaciel Witold Roland.

→ Papierośnica – prezent dla Stanisława Sierańskiego z okazji imienin. Jedną z dedykacji brzmi: „Krok po kroku, ale naprzód Stasiu/ szczerze życzy E.Bodo/ War. 27.VIII.30”
📄 MHW 21953, Papierośnica z dedykacjami dla Stanisława Sierańskiego, autorstwo nieznane, ok. 1929, Muzeum Warszawy, fot., Skanery Niewiarygodne

→ Prasa relacjonowała na bieżąco ustalenia dotyczące śmiertelnego wypadku i przebiegu procesu. Ostatecznie Bodo został uniewinniony. „Światowid” 1932, nr 23 (408).
📄 Biblioteka Jagiellońska

↓ Rewia *Hallo Malicka i Sawan* w teatrze Morskie Oko, 1931 r.
📄 Narodowe Archiwum Cyfrowe

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Aktor filmowy

Kolejny przełom w filmowej karierze Bodo nastąpił wraz z początkiem ery filmów dźwiękowych w Polsce. Pierwszą produkcją z dźwiękiem zarejestrowanym bezpośrednio na taśmie filmowej, w której zagrał, była komedia *Jego ekscelencja subiekt* (1933). Sukces artystyczny w tym filmie zapewnił aktorowi współpracę przy najciekawszych projektach i z najlepszymi reżyserami, w tym Michałem Waszyńskim i Mieczysławem Krawiczem.

↑ Scena z filmu *Jego ekscelencja subiekt* w reżyserii Michała Waszyńskiego, 1933 r.
📍 Narodowe Archiwum Cyfrowe

← Scena z filmu *Amerykańska awantura* w reżyserii Ryszarda Ordyńskiego, 1936 r.
📍 FilMOTEKA Narodowa – Instytut Audiowizualny

↑ Szlagiery *Ach, śpij kochanie, Umówiłem się z nią na dziewiątą* to tylko przykłady piosenek, które w interpretacji Bodo stały się przebijającymi. Etykieta płyty *Ach, Ludwiko!* w wykonaniu Bodo.

📍 Kolekcja Piotra Kaczora

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Kino, które jest moim żywiołem, jest bardzo uciążliwe i absorbuje dużo czasu i nerwów, a wobec tego, że niestety, wечно się nudzę, gra w filmie daje mi dużą satysfakcję. Kino uspokaja mi nerwy i pobudza fantazję.

„Kino” 1930 nr 41.

↑ W filmie *Człowiek o błękitnej duszy*, w reżyserii Michała Machwica, Bodo zagrał rzeźbiarza, 1929 r.
📺 Narodowe Archiwum Cyfrowe

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Artysta wszechstronny

← Założyciele B-W-B Film:
Eugeniusz Bodo (1), Michał Waszyński
(2) i Adam Brodzisz (3) podczas
realizacji jednej z dwóch produkcji
tej wytwórni, filmu *Głos pustyni*,
Algieria Francuska, 1932 r.

📄 Narodowe Archiwum Cyfrowe

**Bodo to producent młody wiekiem, ale zdolny, przedsiębiorczy,
energiczny – wytrwały. – Żeby tworzyć podobny film – trzeba być
naprawdę (bez komplementów) tylko Eugeniuszem Bodo!**

„Kino i Rewja dla Wszystkich” 1934 nr 10.

↑ Wszechstronne umiejętności Bodo pokazał melodramat *Bezimienni bohaterowie*,
którego był producentem, scenarzystą i jednocześnie odtwórcą jednej z ról.
W premierze filmu w kinie Majestic w Warszawie, wziął udział m.in. prezydent RP
Ignacy Mościcki (w środku), obok którego na fotografii stoi Bodo, 1932 r.

📄 Narodowe Archiwum Cyfrowe

Nowym wyzwaniem zawodowym
była dla Bodo praca w charakterze
scenarzysty. Nie rezygnując z gry
aktorskiej i występów na scenie,
wspólnie z Michałem Waszyńskim
i Adamem Brodziszem stworzył
wytwórnię B-W-B Film, działającą
w latach 1931–1932. W 1933 r. aktor
założył nową spółkę Urania-Film,
której nazwa nawiązywała do istnie-
jącego przed laty kinoteatru ojca.
Wytwórnia zrealizowała siedem
produkcji. Od 1938 r. aktor zajął się
także reżyserowaniem filmów.

↑ Pierwsza strona programu filmowego
Królowia przedmieścia w reżyserii
Eugeniusza Bodo, 1938 r.

📄 Biblioteka Publiczna m.st. Warszawy –
Biblioteka Główna Województwa
Mazowieckiego

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Król ekranu

W latach trzydziestych Bodo był u szczytu sławy. Większość filmów z jego udziałem odnosiła sukcesy, a piosenki filmowe w jego wykonaniu znali wszyscy. Niektóre produkcje z udziałem artysty zyskały rozgłos również za granicą. Komedie *Czy Lucyna to dziewczyna?* wyświetlano w Polsce, Niemczech, Austrii, Francji oraz Argentynie. Ostatnim filmem z udziałem Bodo była produkcja *Uwaga, szpieg!*, nieukończona ze względu na wybuch wojny.

↑ Był aktorem chętnie obsadzany w komediach muzycznych, ale nie stronił od dramatów i filmów akcji. W komedii muzycznej *Pieśniarz Warszawy* Bodo w niezapomnianej kreacji Juliana Pagórskiego, 1933–1934.

📍 Narodowe Archiwum Cyfrowe

↑ Tasma z filmem *Czy Lucyna to dziewczyna?* w reżyserii Juliusza Gardana, w której Bodo zagrał jedną z głównych ról, 1934 r.

📍 Zbiory Muzeum Kinematografii w Łodzi

↑ W filmie *Paweł i Gawel*, w reżyserii Mieczysława Krawicza, Bodo ostatni raz wystąpił w uwielbianym przez widzów duecie z Adolfem Dymśką, 1938 r.

📍 FilMOTEKA Narodowa – Instytut Audiowizualny

← Program filmowy produkcji *Książętko* w reżyserii Konrada Toma i Stanisława Szebeego, 1937 r.

📍 Zbiory Muzeum Kinematografii w Łodzi

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Gwiazda estrady

Pomimo sukcesów filmowych, Bodo nie zrezygnował ze sceny, umiejętnie łącząc pracę na planie filmowym z estradą. W latach trzydziestych występował w stołecznych teatrach rewiowych i kabaretach. Współpracował m.in. z Cyrulikiem Warszawskim i Wielką Rewią. Kabaret Tip-Top był ostatnią sceną, z którą związał się artysta latem 1939 r. W rewii politycznej *Kto kogo parodiował* Adolfa Hitlera,

↑ Scena z rewii *Kto kogo* z warszawskiego kabaretu Tip-Top, 1939 r.

📷 Narodowe Archiwum Cyfrowe

→ Janina Romanówna i Eugeniusz Bodo w jednej ze scen przedstawienia *Szczęśliwy pech* w Teatrze Letnim w Warszawie, 1935 r.

📷 Narodowe Archiwum Cyfrowe

↓ Zaprośnienie do teatru Cyrulik Warszawski, 1937 nr 209.

📷 Biblioteka Narodowa

↓ Zespół artystyczny w dniu otwarcia kabaretu Nowy Morus. Wśród obecnych był Bodo (siedzi trzeci od prawej), 1933 r.

📷 Narodowe Archiwum Cyfrowe

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Na szczycie

← W styczniu 1936 r. podczas balu Eugeniusz Bodo został wybrany „królem mody”, „królową mody” została Olga Ślawska.
▣ Narodowe Archiwum Cyfrowe

↓ Choć zyskał opinię amanta i miał powodzenie u kobiet, nie upublicznił życia prywatnego. Otwarcie deklaruwał bliższą znajomość jedynie z pochodzącą z Tahiti aktorką, Reri (właśc. Anne Chevallier).

Scena z filmu *Czarna perła* z udziałem Bodo i Reri, 1934 r.

▣ Narodowe Archiwum Cyfrowe

Ulubieniec publiczności, wzbudzał zachwyty kobiet i powszechne zainteresowanie. W 1933 r. głosami czytelników tygodnika „Kino” został „królem polskiego ekranu”. Z natury domator. Chętnie spędzał czas z matką. W wolnych chwilach wyszywał makatki. Kochał psy. Nienagannie ubrany, zyskał tytuł „króla mody”. Reklamował produkty, często luksusowe. Użyczył swojego nazwiska warszawskiej kawiarni Cafe Bodo. Odznaczony w 1938 r. Złotym Krzyżem Zasługi za działalność artystyczną.

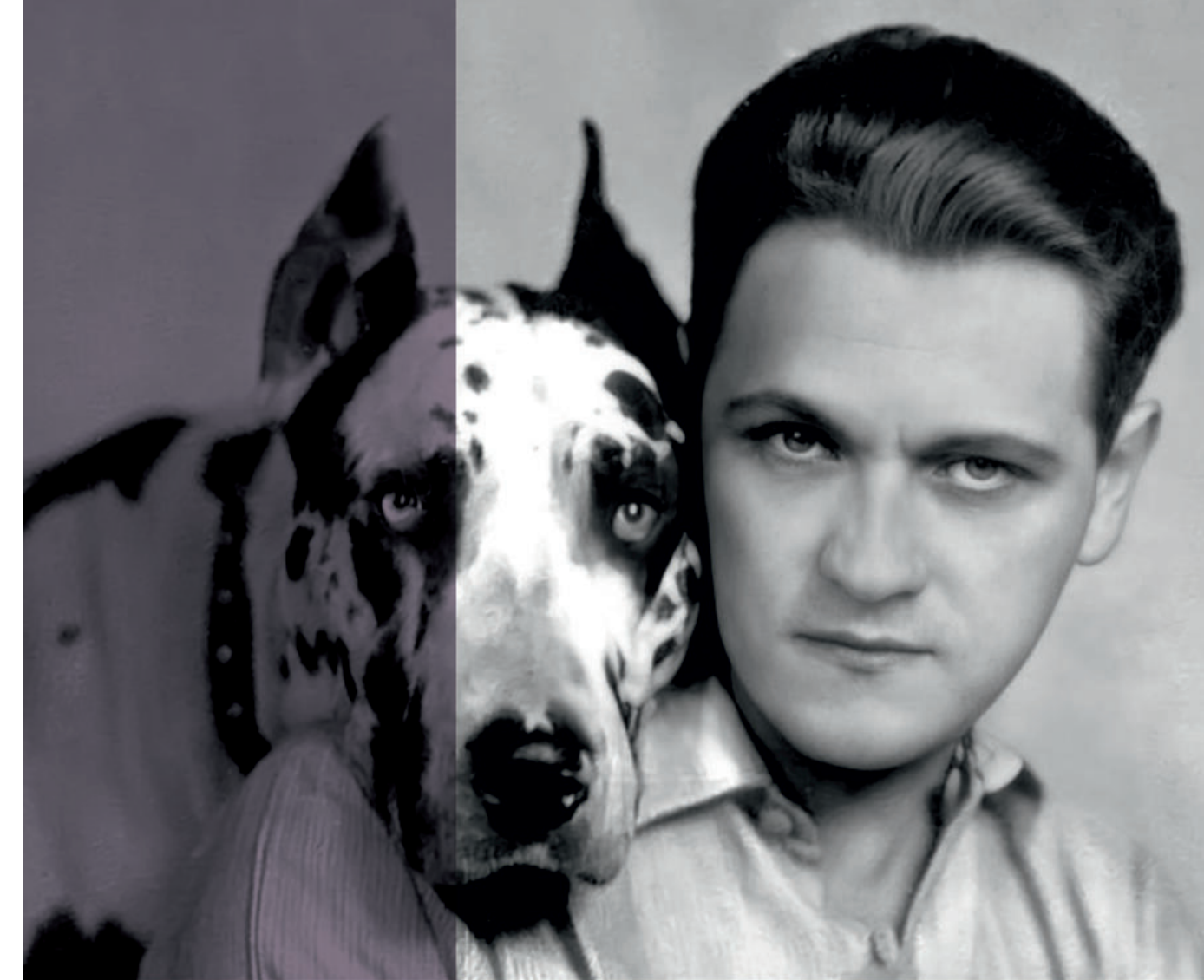

↑ Artysta chętnie dzielił się fotografiami ze swoim wizerunkiem, apatrzonymi własnoręczną dedykacją. Fotografia portretowa Bodo do filmu *Pieśniarz Warszawy*, 1932 r.

▣ Narodowe Archiwum Cyfrowe

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

***Mówią o nim, że jest „nerwus”, lub „dziwak”.
Nieprawda. Gdy wybuchnie, to tylko dlatego,
że u innych drażni go banalność, ignorancja, brak poczucia
odpowiedzialności i indywidualności twórczej.
Nawet zawistni muszą mu przyznać trzy ogromne zalety
charakteru: dobroć, sprawiedliwość i solidność.
Taki jest „bez szminki” Eugeniusz Bodo w życiu osobistym.***

„Światowid” 1938 nr 40.

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

↑ Najślynniejszym psem aktora był dog arlekin Sambo, który, tak jak jego opiekun, wystąpił w filmach: *Wiatr od morza* i *Piesniarz Warszawy*, 1937 r.

📖 Biblioteka Narodowa

Wojna

Po rozpoczęciu wojny Bodo opuścił stolicę i udał się do Równego na Wołyniu, a następnie, jak wielu polskich artystów, do Lwowa. Występował w Teatrze Miniatur, a po jego zamknięciu, dołączył do zespołu Tea Jazz, kierowanego przez Henryka Warsa. Z orkiestrą koncertował w największych miastach Związku Sowieckiego. Wiosną 1941 r. odszedł z zespołu i złożył wniosek z zamiarem opuszczenia ZSRS. Wierzył, że szwajcarski paszport ułatwi mu emigrację do USA. Stało się inaczej, 26 czerwca 1941 r. został zatrzymany we Lwowie przez funkcjonariuszy NKWD.

→ Eugeniusz Bodo podczas kopania rowów przeciwbombowych.
„Dobry Wieczór! Kurjer Czerwony :
ilustrowane pismo codzienne” 1939, nr 239.
📖 Biblioteka Narodowa

↑ Zespół Henryka Warsa na Schodach Bulwarowych (obecnie Potiomkinowskich) w Odessie. Wśród obecnych na zdjęciu m.in. (dolny rząd, od prawej): Gwidon Borucki, Renata Bogdańska, Henryk Wars, Janina Jasińska, Eugeniusz Bodo, Odessa, 8 sierpnia 1940 r.
📖 Zbiory Anny Mieszkowskiej

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

„Społecznie niebezpieczny”

↑ Fragment podszewki z płaszcza Bodo, подарowany współwięźniowi Alfredowi Mirkowi jako „chustka”, wykorzystany na ekspozycji w Muzeum Rosyjskiej Harmonii w Moskwie, 2018 r.
 Fot. Urszula Rowińska, Muzeum Rosyjskiej Harmonii w Moskwie

→ Karta więzienna Eugeniusza Bodo, 1942 r.
 Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej

Artysta przebywał w więzieniach Butyrki w Moskwie oraz w Ufie. Z uwagi na szwajcarskie obywatelstwo, nie podlegał amnestii z sierpnia 1941 r. Podejrzany o podwójne szpiegostwo, uznany za „element społecznie niebezpieczny”, w listopadzie 1942 r. został skazany na pięć lat łagru. Tragiczny los wycieńczonego Bodo dopełnił się na południu obwodu archangielskiego, w Obozie Pracy Poprawczej Kotlas. Według sowieckich dokumentów zmarł 7 października 1943 r. w akcie zgonu, jako przyczynę, wskazano gruźlicę płuc i pelagry. Ciało artysty spoczęło w bezimiennej, zbiorowej mogile.

↑ Fotografia Bodo wykonana po aresztowaniu, ok. 1941 r.
 Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej

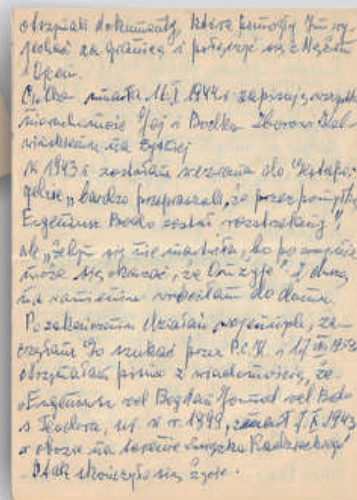
INSTYTUT
 PAMIĘCI
 NARODOWEJ

(nie)Pamięć

Od chwili aresztowania nieznane były dalsze losy Bodo. W PRL utrzymywano wersję, że zginął z rąk Niemców. Ustalenia faktów podjął się m.in. Stanisław Janicki. Niezależnie, do poznania prawdy dążyła również krewna artysty, Wiera Rudź. W 1994 r. otrzymała odpowiedź z Rosyjskiego Czerwonego Krzyża na temat okoliczności śmierci aktora i jego rehabilitacji w 1991 r. Artysta patronuje dzisiaj ulicom w kilku polskich miastach, a jego życie stało się kanwą dla filmów, seriali i spektakli teatralnych. Upowszechnienie prawdy o wojennych losach i tragicznej śmierci wielkiego Bodo dało drugie życie najwybitniejszemu aktorowi międzywojennej Polski.

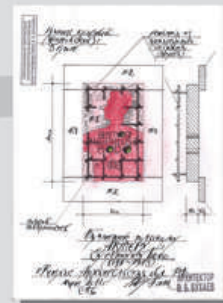

→ Fragment listu Ireny Kuleszyny, ciotecznej siostry Bodo, w odpowiedzi na prośbę dziennikarza o wspomnienia o artyście, skierowaną do widzów cyklu *W starym kinie*.
 📁 Zbiory Stanisława Janickiego

↑ Na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie znajduje się symboliczny grób Eugeniusza Bodo, którego nazwisko zamieściła na płycie rodzinnego grabowca Irena Kuleszyna.
 📷 Fot. Mirela Tomczyk

→ Autorem konceptu symbolicznego grobu Bodo w Kotlasie jest artysta Vyacheslav Borisovich BUKHAEV. Szcik projektu pamiątkowej tablicy.
 📁 Zbiory Vyacheslava Borisovicha BUKHAEVA

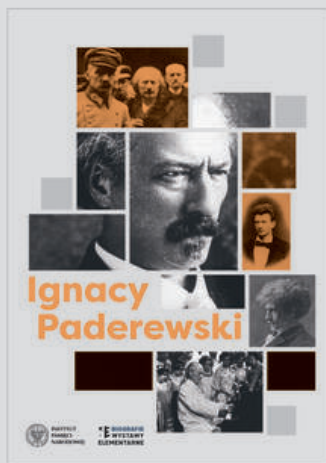

← Pomnik Bodo został odsłonięty w Kotlasie w 2011 r. z inicjatywy Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Instytutu Polskiego w Sankt Petersburgu.
 📁 Zbiory Instytutu Polskiego w Sankt Petersburgu

INSTYTUT
 PAMIĘCI
 NARODOWEJ

Zobacz więcej wystaw z serii na www.edukacja.ipn.gov.pl

Zobacz inne wystawy Elementarne:

Autor wystawy: Ilona Religa-Gola
Współpraca: Mirela Tomczyk, dr Michał Zawisza
Recenzja: Michał Rybak
Koncepcja graficzna serii: Paulina Żak
Skład: Janusz Furmańczyk

W wystawie wykorzystano zdjęcia autorstwa: Urszuli Rowińskiej i Mireli Tomczyk oraz materiały pochodzące ze zbiorów: Vyacheslawa Borisovicha BUKHAEVA, Stanisława Janickiego, Piotra Kaczora, Anny Mieszkowskiej, Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej, Biblioteki Jagiellońskiej, Biblioteki Narodowej, Biblioteki Publicznej m.st. Warszawy – Biblioteki Głównej Województwa Mazowieckiego, domeny publicznej, Filмотeki Narodowej – Instytutu Audiowizualnego, Instytutu Polskiego w Sankt Petersburgu, Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN, Muzeum Kinematografii w Łodzi, Muzeum Warszawy, Narodowego Archiwum Cyfrowego oraz publikacji L. Sempolińskiego, *Wielcy artyści małych scen*, Warszawa 1977.

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Pliki do pobrania

[Eugeniusz Bodo A3 \(pdf, 18.14 MB\) 05.10.2023 15:00](#)

[Eugeniusz Bodo B1 \(pdf, 31.16 MB\) 05.10.2023 15:00](#)

Opcje strony